

Ali nismo bili enkrat vsi begunci?

Begunstvo je svetovni pojav, s katerim se srečujejo številne države. Tema je že od nekdaj aktualna, saj se dogaja pogosto, na primer zaradi vojn ali naravnih nesreč. Problem se pojavi, ko beguncev ljudje ne želijo sprejeti medse, oziroma še več, lahko jih celo zavračajo in označujejo za drugačne.

Begunci so ljudje tako kot jaz in ti. Edina razlika je, da se je njim zgodila nesreča in so izgubili družino, prijatelje in svoj dom. Svoj dom so morali zapustiti proti svoji volji, včasih celo brez da bi vedeli, zakaj. Potem so bili primorani iti v neko neznano državo in tam začeti novo življenje. Predstavljajte si, da vas starši ponoči zbudijo in vam rečejo, da morate zapustiti svoj dom, kraj, kjer naj bi se človek počutili najbolj varnega. Begunci se težje vklopijo v novo družbo, sej ne poznajo nobene osebe niti jezika.

Pri begunstvu mi je všeč to, da se med preseljevanjem ljudi mešajo jeziki in kulture, dobimo lahko nove običaje in drugačne praznike ter nenazadnje številne nove prijatelje in poznanstva. Mislim, da se ljudje teh prednosti premalo zavedajo, zato jim begunci včasih predstavljajo težavo, ki pa sploh ni. Če bi ljudi bolj ozaveščali o pozitivnih straneh mešanja kultur, bi morda kdo na preseljevanje ljudi drugače gledal.

Veliko ljudi meni, da so begunci manj vredni, samo zato, ker so v novi in nepoznani državi, kjer se ne znajdejo najbolje, saj ne poznajo njene kulture in načina življenja. Mislijo, da so begunci čudni, saj imajo drugačne običaje, kar se mi zdi zelo nepošteno. Vsi bi se morali sprejeti takšne, kot smo. Vsak človek je poseben na svoj način, naučiti bi se morali sprejemati drugačnost in se spoštovati. Zdi se mi žalostno, kako jih ljudje včasih po nepotrebem izločamo.

A si predstavljaš, da bi čez noč prišel v neko drugo državo, kjer ne bi poznal jezika in nobene osebe, starši pa bi te vpisali na novo šolo? Tam bi si moral najti nove prijatelje, čeprav bi te veliko sovrstnikov gledalo, kot da prihajaš z drugega planeta. Potem prideš domov in ne veš, kaj bi počel sam sabo, saj ob sebi nimaš več prijateljev, ki si jih imel že od malih nog in s katerimi si preživil popoldneve.

Beguncem tudi ni zagotovljeno, ali bojo sploh še kdaj stopili v svojo državo, videli svoje prijatelje in družino te še enkrat občutili toploto pravega doma, saj se mi zdi, da se človek najbolje počuti v svojem domu, ne v domu kjer stanuje prisiljeno in začasno. Nenazadnje smo vsi bili enkrat, pred mnogimi leti, begunci in si želeli, da bi nas drugi sprejeli.

Zapomnimo si, da nas samo spoštovanje do drugačnosti vodi v mirno reševanje problemov in nepredvidljivih okoliščin. Zapomnimo si tudi, da smo bili enkrat vsi begunci, naseljevali naš planet in naše zdajšnje ozemlje ter si želeli, da bi na njem našli svoj prostor pod soncem.

Aiša Lozej